

Mészöly Miklós, a kánonképző

FEUILLETON - LXVI. évfolyam, 31. szám, 2022. augusztus 5.

Mészöly Miklós világirodalmi tájékozódásának centrumában egyértelműen a francia irodalom áll. Francia írókat elemző esszéi közül gyakran idézik a Camus világról szóló írását (*A világosság romantikája*, 1969) és az évtizeddel későbbi *Céline ürügyén* címűt. Ezekből az esszékből az tűnik ki, hogy Mészölyt, amikor a világirodalomról szólt, elsősorban a magyar irodalom, a magyar regényirodalom alakulása érdekelte. Céline ürügyén azt az állítását fogalmazza meg és próbálja bizonyítani, hogy ha az *Utazást* a magyar regényírók ismerték volna, akkor feltehetőleg egészen másképpen alakul a magyar regény fejlődése. „Ha jobban időben érkezik, ha előbb kerül a háború utáni prózánk vérkeringésébe mint ütköztető anyag: talán mentesülünk néhány átmeneti divatos áramlat és stílus vidékies túlburjánzásától. Céline a hiányzó nagyepikánk hangvételét bátoríthatta volna.” A hiányzó nagyregény mítoszának Mészöly sem tudott ellenállni. Nadas Pétertől tudjuk, mennyire frusztrálta Mészölyt, hogy nem képes nagyobb méretű regényt írni.